

Kultur / Bøger

Digte der kunne være skrevet til Euroman

ANMELDELSE / 22.01.20

Martin Glaz Serup har skrevet en digtsamling i en genre, man kunne kalde akademisk-intellektuel knækprosa, men det er oftest indforstået og uvedkommende.

Malte Frøsløv

I et af digtene i *Endnu er dagen ikke spildt* skriver Martin Glaz Serup: »alting / er jo så pisseinteressant / hvis linjerne knækker rigtig / sådan er det / næppe, måske«. Det er selvfølgelig ironisk ment, men alligevel... Relevans er selvfølgelig en lidt kedelig ting at skulle belemre poesien med. Er poesien velskrevet, kan selv den allermest almindelige hverdag med alle sine små, trivielle begivenheder og rutinemæssige tomgang være et særdeles vedkommende emne for poesien. Særligt hvis den er skrevet på en måde, hvor det diminutive bliver forstørret og nyt. Eller hvis den præsenterer et blik, der er overraskende og omvæltende. I sin digtsamling skriver Serup om hverdagen, som den ser ud fra et velbelast, akademisk, fraskilt forfatterjægs perspektiv. Digtene kredser om, hvordan man giver fylde til en mere eller mindre meningsløs, travl dagligdag og de konstante udfordringer, man møder i form af enligt forældreskab og børneskift, skrivningens kamp, kvinderne, arbejdslivet, kedsomheden – listen ufuldendt, men man fanger godt tematikken: moderne mand i den kulturelle klasse.

Der er noget notesbogsagtigt flanerende over Serups tekster: de optager notesbogens let springende æstetik, tanker der stadig er i støbeskeen eller helt umiddelbare, prøvende sansninger. Men de halser hurtigere afsted igennem verden end flanøren, der netop sætter en dyd i at give sig tid. Grunden er, at teksternes jeg i og for sig har for travlt til at få passet poesien ind i sin hverdag. Man kunne måske kalde teksterne en slags fortravlet knækprosa om et intellektuelt hverdagsliv. I og for sig er det en sjov nok idé, men den er bare udført på en ret irriterende måde. Særligt er der tre ting, der irriterer mig, fordi de virker som en letkøbt, og netop fortravlet måde at iføre sig de poetiske og kulturelle fjer. For det første den evindelige namedropping af (ofte lidt for) smalle kunstnernavne som

Paul Durcan, Mia Berner, Sigmund Doksum, Kevin Killian og Leevi Lehto for at nævne nogle få. For det andet den påtagede knopskydningstrang når sætningerne vil kommentere på sig selv med sammenligninger a la "det her som det her". For det tredje den alt for åbenlyst indlejrede læsevejledning, der gør teksterne lidt for opmærksomme på sig selv. Her er et eksempel: »jeg tænker på Bernadette Meyer som ung mor / hun havde en båndoptager i et skab / indimellem alt det huslige, livet, børnene, midtiblandt dem / kunne hun indtale enkeltlinjer, hun prøvede at samle det om aftenen, til digte når alle sov / digtet som optager, som erindring / digtet som somewhere else, skabet som indgangen til en anden verden«.

“ **Der er en tilpas grad af intellektuelt spilfægteri, karrieresnak og talen ind i en verden regeret af kulturel kapital – selvfølgelig blødgjort af udfordringerne fra den moderne, ombejlede, intelligente og følsomme mands hverdag**

For mig at se virker det simpelthen for åbenlyst, at digtet selv vil betragtes som en båndoptager for hverdagsbetragtninger, en dagbogspludren, en erfaring der er større end sig selv. Men det kan man ikke bede sin læser om. Til Serups forsvar skal det siges, at namedroppingen i det her stykke faktisk udfoldes til en historie, og når det sker, er den berettiget, men det er ikke reglen.

Teksterne er skrevet mellem marts og juli 2019, skriver Serup i en note, og udkommer altså her i slutningen af oktober. Der kan ikke have været tid til mange redaktionelle diskussioner. Det lugter af, at Forlaget Turbine har været lidt for stolte af det nye »forhold mellem forfatter og forlag, som forhåbentligvis vil være ved i mange, mange år og vise sig litterært frugtbart«, som de skriver i pressemeddelelsen. Forlaget er heller ikke blege for at bruge god plads på at udlægge Serups imponerende akademiske og litterære bedrifter, der fylder ca. dobbelt så meget som beskrivelsen af bogen og dens projekt. Da jeg læste *Endnu er dagen ikke spildt*, havde jeg det som de gange, jeg har læst i et Euromanblad. Manderollerne, den type magasin skriver frem, er alt for tit skåret over en skabelon, der fremviser bedrifter, og siger: den her mand skal man se op til. Der siger jeg fra ret prompte! Serup tager heller aldrig ordentligt livtag med den manderolle, han skriver frem, men forbliver i skabelonen. På mange måder ville digtene tage sig godt ud i et magasin som Euroman: der er en tilpas grad af intellektuelt spilfægteri, karrieresnak og talen ind i en verden regeret af kulturel kapital – selvfølgelig blødgjort af udfordringerne fra den moderne, ombejlede, intelligente og følsomme mands hverdag. Det er bare kun æggende, hvis man i forvejen synes, at den slags er fedt.

FAKTA

Martin Glaz Serup, *Endnu er dagen ikke spildt*, Turbine

